

Morir esperant la independència

written by Pau Miserachs | 13 d'abril de 2022

No veiem epitafis als cementiris on poguérem llegir va morir esperant la independència. Però són molts els catalans que han mort amb el somni incomplert de veure i viure la independència. Enterrats, incinerats o hivernats en cap cas consta que hagin deixat escrit els difunts com podria ser la nova vida en un estat independent.

L'epitafi escrit a les làpides de molts seria la manifestació incontestable de la voluntat dels que marxen del món. Els morts ens poden deixar l'objectiu a assolir com a llegat. Els silencis i les làpides llises són mostra d'abstenció i oblit dels anys de lluita.

Enric Prat de la Riba, Francesc Macià, Josep Trueta, Ramon Trias Fargas, Pere Esteve, Moisès Broggi, Arcadi Oliveres, Lluís M. Xirinacs, Miquel Oliver, mossèn Dalmau, Francesc Ferrer i Gironès, Heribert Barrera, Jordi Carbonell, Pau Casals, Rovira i Virgili, Francesc Maspons i Anglasell i tants altres són honorats, però sabem que el somni que ens comunicaven va quedar incomplert.

Ara ens parlen d'ajornar la independència. Però no s'expliquen les raons d'aquest canvi d'opinió i els silencis de qui van intentar conquerir la independència convocant el vot pel 1r d'octubre del 2017. Poc es parla també dels camins possibles per assolir la independència per la via democràtica davant d'un estat que no vol negociar ni reconèixer la nació catalana, parlant de normalitat democràtica.

Catalunya encara és el maligne, l'enemic d'Espanya, un inacceptable pensament que vol superar l'hegemonia castellana, un poble demandant de diàleg polític que no se li pot donar perquè el que busca és sortir del laberint espanyol. El camí

del futur no és el d'un discurs hipòcrita com el procedent del govern espanyol que Catalunya vol superar abandonant temps de silencis, per què l'independentisme és un nou idealisme.

Ara que sabem que la democràcia pot fer fallida amb una possible arribada de l'extrema dreta al poder estatal unida a la tradicional dreta reaccionària espanyola, i ens hem de preguntar cap on va l'independentisme.

Sabem de la resistència espanyola a acceptar l'innegable i que volen que es trenqui la cohesió política a Catalunya, manipulant el que convingui. Però el poble català sap de la resiliència i la paciència de saber esperar. Ens cal una altra política d'unitat democràticament agressiva per fer front a l'hostilitat de l'Estat, fer front a l'embat espanyol. Hem de fer viable el que minories ultradretanes volen fer inviable, deixant de costat diferències i desavinences. Estem defensant drets imprescriptibles i irrenunciables.